

være saa sangvinsk at kunne bilde mig ind, at jeg vilde kunne overbevisende begrundede denne Opfattelse. Men jeg tør ikke lægge saa meget Beslag paa ærede Medlemmers Tid og Opmærksomhed og skal derfor indskrænke mig til i størst mulige Korthed at fremdrage to Momenter. Følger man Vesterhavets og Atlanterhavets Kyster fra vor sydlige Grænse fra Amrum, Sylt ned til Pyrenæerne, vil man finde omtrent alle faretruede Kystpartier, baade i Tyskland, Holland, Belgien og Frankrig beskærmede ved Høfder. Det er ikke noget nyt, thi i Holland, hvorfra Navnet Høfder stammer, har man i det mindste i et helt Aarhundrede drevet Høfdebyggeri, og i de andre Lande tæller Høfdebygningen vel omtrent et halvthundrede Aar paa Bagen, uden at man, saa vidt mig bekendt, i noget af Landene har tænkt paa at ville opgive den eller Vedligeholdelsen af de byggede Høfder. Dette synes mig at være et ret talende Vidnesbyrd om Høfdernes virkelige Nytte. Der haves saaledes lang Erfaring med Hensyn til dem, og de findes paa mange og udstrakte Kyster. Men et lignende Vidnesbyrd kan jeg hente herhjemme fra. Spørg — det tør jeg overlade enhver — Kystbeboerne inden for vore Høfder, vore saa bagtalte og nedrakede Høfder, hvilken Nytte de have haft af dem. Og Svaret vil blive, at uden dem vilde Thyborøn være rømmet allerede i 1870 af sine Beboere og Havet rulle der, hvor nu Thyborøn ligger med sin Redningsstation, og for øvrigt ogsaa med sin Jernbanestation. Thyborøn vilde være forsvunden som de to nærliggende Byer Sønder-Langer og Nørre-Langer, der forsvandt i Stormfloden 1868. Og spørg Beboerne af det folkerige Harboøre Sogn, hvis Nær er saa velbekendt og delvis har saa sørgelig en Klang. De ville sige, at i mange Aar, lige op til Høfdebygningen begyndtes, var Sognet i den Grad udsat for hærgende Oversvømmelser, at alt Sognets Agerbrug saa godt som var opgivet, og saaledes at man under enhver Storm svævede i Fare for baade sit eget og Digernes Liv, medens man, siden Høfdebygningerne begyndte, har avlet mere baade Hø, Korn og Græs, end man nogen Sinde i Mands Minde havde gjort tidligere. Dette er Erfaringerne om Høfdernes Virkeevne, hentede baade ude og hjemme fra, og over for saadanne Kendsgerninger gaar det ikke an, at være letsindig og sige: Det gaar ikke, Staten har ikke Raad til længere at anvende Penge paa Høfderne. Endnu skal jeg kun minde om, at den ivrigste Høfde-

modstander, den Høfde-modstander, der paa Grund af sin praktiske Dygtighed og Anseelse overhovedet unægtelig har haft sin største Betydning, gentagne Gange under denne Sag har udtalt sig i Folketinget paa det varmeste for Bevillingen til de her foreslaaede Høfder. Ikke fordi han havde forandret sin Anskuelse om Høfdesagen i sin Helhed — thi hvis man nu først begyndte at bygge Høfder, vilde han have modsat sig det — men fordi det her drejer sig om Afslutningen paa et Arbejde, der har kostet mange Penge, som uden denne Afslutning vilde være spildte.

Af Hensyn til Tiden skal jeg blot med disse Ord paa det varmeste anbefale denne Sag til Tingets velvillige Behandling og ikke blot til velvillig Behandling, men ogsaa til en hurtig Behandling, thi vi ere jo nu henimod Slutningen af vort Rigsdagsarbejde i denne Samling, og arbejdes der ikke hurtigt, vil der neppe komme noget Resultat ud af det hele. Jeg anbefaler derfor Forslaget til Tingets Velvillie og hurtige Behandling og uforandret Vedtagelse, saa vidt det er muligt.

Madsen-Mygdal: Jeg beklager, at jeg ikke har haft Tid til at følge med Forhandlingerne i det andet Ting om denne vigtige Sag, saaledes som jeg havde ønsket, fordi min Tid og Opmærksomhed har været optaget af andre Ting. Men uagtet jeg saaledes ikke er forberedt paa at behandle denne Sag saaledes, som jeg kunde have ønsket det, vil jeg alligevel tillade mig adskillige Bemærkninger om denne store Sag. Vestkystfiskernes Interesser og Vestkysthavnespørgsmaalet har jeg altid anset for at være en af de største Sager, som Lovgivningsmagten har at tage Sigte paa. Ærede Medlemmer ville maaske erindre, at jeg mange Gange i denne Sal, dels under Finanslovens Behandling, dels ogsaa ved andre Lejligheder, har slaaet til Lyd for, at der endelig maatte gøres noget for Vestkystfiskerne. Vi ligge her, har jeg sagt tidligere, ved en af de fiskerigeste Kyster i Europa. Fremmede Fiskere og fremmede Fiskerfartøjer i tusindvis have i mange, mange Aar hentet rig Fangst tæt op mod vore Kyster. Denne Rigdom have vi ladet ligge i alt væsentligt ubenyttet hen og have vi i alt væsentligt indskrænket os til i aabne Baade at tage noget af denne Rigdom, naar Fiskestimerne kom for nær til Land; i alle Tilfælde har det været saaledes i de seneste Aar. Der er navnlig en Ting, som har hindret, til Trods for, at Forholdene ere